

1

En Tom encara no ho sap, però aquest dia es convertirà en un dels records més colpidors de la seva vida. De moment, segueix inspeccionant amb ànsia mal dissimulada tots els passatgers que travessen la porta corredissa de la terminal d'arribades internacionals, enmig del soroll atordidor dels altaveus i la remor de la gent que va i ve i el grinyolar de les rodes de les maletes lliscant pel terra. Escruta cadascuna de les ombres rere els vidres opacs que dissimulen les formes, abans que la porta s'obri i provoqui una nova decepció, perquè la persona que espera no arriba. El desànim que se li dibuixa a la cara després de descartar el passatger número cent fa riure fins i tot el seu germà gran, en Rudy, que l'ha acompanyat a l'aeroport. On carai és el pare? En Rudy li posa una mà a l'espatlla i l'intenta

tranquil·litzar. Sap que en Tom és molt nerviós, i no vol que s'hi posi més del compte. Prou que ho està ell, de preocupat.

–No t'amoinis tant, Tom. Deu haver perdut l'enllaç amb el vol que el duia fins aquí. Ja veuràs com ens truca d'aquí a no res per explicar-nos el que li ha passat. No et preocupis, germanet. Apa, vinga, tornem a casa.

L'última frase li ha sortit en aquell to massa paternal que de vegades empra amb el seu germà petit, sense recordar que ja ha complert dotze anys i que l'enutja molt que li parlin com si encara fos un nen petit. Marxen cap a casa, però en Tom ho fa a contracor. De fet, a en Rudy li costa arrossegant el seu germà fora de l'aeroport. Té tantes ganes de veure el pare després de quatre mesos fora, que no es fa a la idea d'haver d'esperar més temps! Això dels viatges de negocis, reflexiona en Tom mentre tornen a casa, ja és per si mateix un mal negoci! I si hi ha un ésser estimat pel mig, el mal negoci es converteix en una autèntica fallida. Impulsiu com sempre, s'enfada amb el pare absent. Li demanarà que canviï de feina, decideix rotund. No s'hi podrà negar, pensa. Ell sap com guanyar-se'l. I de ben segur que al pare, emprenedor i amb recursos,

no li faltaran oportunitats per triar una activitat «menys» dinàmica. Tots dos han parlat moltes vegades d'aquestes absències. I sempre, fins aquell moment, ha estat un tema que ha quedat pendent per resoldre més endavant.

Aquell dia no tenen notícies d'ell. Ni l'endemà, ni tampoc el tercer. No és fins després d'una setmana de no saber-ne res, que troben la mare plorosa al menjador de casa quan tornen de l'escola, al barri residencial dels afores de Londres on viuen.

–Què passa, mama? –en Tom s'agenolla al seu davant, inquiet. Darrere seu, en Rudy està dret contemplant l'escena amb un gest de preocupació. Sembla endevinar la resposta. I no s'equivoca.

La mare acaba de parlar per telèfon amb l'ambaixada britànica a Bagdad. Ara comprenen els motius de l'absència total de senyals de vida del pare. L'ambaixador en persona li acaba de confirmar, a la mare, que el seu marit l'han segrestat, allà, a Bagdad, a l'Iraq. Per al Tom, aquell país de conte, el país de l'Aladí i la llàntia meravellosa, acaba d'esdevenir amb tots els ets i uts el país d'Alí Babà i els quaranta lladres, o els que siguin, els que li han «robat» el pare.

El nen, amagat entre les dues escletxes del mur que separava les dues cases, ho havia vist tot. Les seves faccions, brunes, anguloses, gairebé no s'havien immutat. Estava tan acostumat a veure i viure en carn pròpia escenes molt més esfereïdores que aquella, que tenia ensopida la capacitat d'emocionar-se. No obstant això, els seus ulls, dues esferes rotundes i negres del color de l'atzabeja, dilatats per la sorpresa en un rostre colrat per totes les brises de l'Orient, desmentien aquella aparent indiferència.

L'escena havia estat una repetició de tantes altres, i ell, una vegada més, testimoni. Un grup d'homes armats havien irromput per sorpresa al pàrquing de l'hotel d'aquella àrea solitària i residencial. Era tan aviat! Quasi encara ni despuntava el sol, i la majoria de clients dormien; per tant, ningú, tret

d'ell, va veure com se l'enduien. Amb crits i sacsejades, havien tret per la força l'home del cotxe on es disposava a entrar, i mentre uns quants vigilaven que ningú no els destorbés, d'altres disparaven un tret al xofer i introduïen l'estabornit ostatge en un vehicle atrotinat, que arrencava fent lliscar les rodes damunt el terra polsegós d'aquella urbanització a mig fer.

14

Dit i fet. Tota l'operació, en cinc minuts, encara no. Després, altra vegada, la calma aparent. La calma encoberta, disfressada, després del rebombori, d'aquell nou capítol de violència callada, esmorteïda per l'amenaça de les metralletes. Altre cop semblaria que res no hagués passat, semblaria com si aquell erm desèrtic que només trencaven algunes cases i l'hotel de la urbanització fos una bassa d'oli, on res interrompés el tic-tac dels esdeveniments quotidians, el lent transcórrer del dia a dia sense que mai no passés res.

15

Desapareixien persones, però ningú no s'immutava. Fins i tot de vegades havien arribat a desaparèixer amics seus, o pares d'amics seus que havien comès l'error de posar-se a favor del bàndol equivocat. Ell havia après, o això creia, a assimilar aquella indiferència i assumir-la, fer-la seva, i no preocupar-se per res del que veia. Era la millor manera de sobreviure. Però ara n'estava, de preocupat. Era la primera vegada que s'enduien per la força un estranger que ell coneixia i que, a més, li queia bé.

Els seus ulls esbatanats van escrutar l'horitzó en un intent d'albirar encara la columneta de pols que el vehicle havia deixat enrere en la seva fugida. Que estrany, aquell sentiment

nou de neguit que li provocava la desaparició de l'estranger. La veritat és que era molt amable, no es movia amb els aires de suficiència que duïen altres vinguts de fora, com tot aquell grapat de soldats que es creïen els amos de l'univers. Ell era simpàtic, atent, se'l veia respectuós amb tothom i havia estat generós amb les propines que li donava a canvi d'uns quants encàrrecs: portar un paquet aquí, dur un missatge allà, netejar-li el cotxe de la crosta de pols que s'enganxava com una segona pell a tot el que es movia a sota el sol.

Va fer unes quantes passes curtes cap a l'hotel on s'allotjava l'estranger, mentre no cessava de pensar en el que acabava de succeir. De sobte, va girar cua i va començar a córrer en sentit contrari. La policia no l'havia de trobar, perquè el farien xerrar. Els assaltants, tampoc, perquè intentarien silenciar-lo. I l'únic silenci valuós era el que obtindria amb la seva desaparició momentània, i voluntària.